

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACȚOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Explicațiuni la noua lege asupra taxelor de timbru și înregistrare, de I. N. Cesărescu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ:

Curtea de Apel din Bordeaux, s. II : *Guédon contra lui Tachet*, cu o observațiune de d. D. Alexandrescu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Malta Curte de Casație și Justiție s. I : *Ministerul de Finanțe cu C. Gr. Neniță*.

Idem, s. II : *Procurorul general al In. Curți de casație în cauza lui V. Gheorghiu și alții*.

Curtea de apel din București s. I : *Elisa I. Stănescu și Maria I. Tabacoviici cu I. Popescu*.

Idem, s. II : *A. Jaques cu G. G. Pătulescu și D. Georgescu*.

Tribunalul Ilfov, s. II : *Emil A. Frunzescu cu C. A. Economu*.

EXPLICAȚIUNI

LA

Noua lege a taxelor de timbru și înregistrare ⁽¹⁾

(Urmare)

Una din dificultățile iarăși importante, este relativă la cererile de investire cu formula executorie.

Art. 22 § 31 se exprimă în modul următor :

Cererile de investire cu formula executorie a hotărârilor tuturilor instanțelor judecătorești, afară de acele ale judecătorilor de ocoale și comunale.

Ce a voit să înțeleagă legiuitorul prin această dispozițiune? Cererea de investire cu formula executorie, nu era supusă la nici o taxă sub legiuirile vechi. Această cerere se făcea pe un timbru de 25 bani. Legiuitorul nou numai permite ca aceste cereri să fie scutite de taxe și le supune la taxa timbrului fix de 5 lei.

Nimic de zis, dacă cererea de formulă executorie s'ar mărgini numai la hotărâri judecătorești. Am un litigiū, obțin hotărâre judecătorească definitivă, ca să o investesc cu formula executorie, trebuie să fac cererea pe o coală de 5 lei, dacă această hotărâre emană de la tribunale sau Curți.

Știut este însă, că nu numai hotărârile judecătorești

rești se pot investi cu formula executorie, ci și actele autentice, și atunci întrebarea este : pentru a investi cu formula executorie un act autentic, este sau nu loc la aplicarea art. 22 § 31 ?

Iată întrebarea ce se pune și la care unele tribunale, răspund negativ. Legea nu menționează de cât hotărârile judecătorești, prin urmare nici vorbă nu poate fi de actele autentice.

Să analizăm puțin.

O hotărâre judecătorească presupune o prigonire între două sau mai multe părți cari, neînțelegându-se între ele, au făcut recurs la justiție ca aceasta să decidă. Cu alte cuvinte în neînțelegerile dintre părți, intervine justiția care hotărăște. Și această hotărâre a justiției, ține loc de lege a părților.

Acum, ce este un act autentic? Acordul de voințe al părților care face lege între ele, acord consfințit de judecător. Din acest punct de vedere s'ar părea că nu există nici o deosebire între aceste două acte. Și în adevăr, ce deosebire poate fi între hotărârea dată de justiție într'un desacord al părților și consfințirea tot a justiției intervenită într'un acord dintre părți? Și într'un cas și în altul, tot aceiași putere de lege au actele intervenite. O singură deosebire există numai, că în primul cas, justiția e care face legea, pe când în cel de al doilea sunt părțile care fac această lege.

Cu toate acestea, ori-cât de mare ar fi asemănarea din punctul de vedere al efectelor, între o hotărâre judecătorească și un act autentic, totuși nu se poate susține că ele s'ar confunda. Altele sunt regulile în cât privește o hotărâre judecătorească și altele în cât se atinge de un act autentic. Când două sau mai multe părți se pun de acord pentru a face un act autentic, această voință a lor este care se execută, pe când atunci când intervine o hotărâre judecătorească, e voința justiției care se pune în executare, voință care de foarte multe ori poate fi contrarie voinței părților.

Prin urmare, și din punctul de vedere al forme

(1) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 20, 21 și 22 din 1900.

și din punctul de vedere al fondului, deosebire mare există între o hotărîre judecătorească și un act autentic.

Dar se poate obiecta un lucru: Cum e posibil ca o hotărîre judecătorească pentru o valoare, poate, foarte minimă să necesite când e vorba de investirea ei cu formula executorie o taxă de timbru și un titlu de creanță de exemplu, de o valoare foarte mare să se poată investi cu formula executorie fără nici o taxă de timbru? Răspunsul e foarte ușor. Legea timbrului nu prevede de cât *hotărîrile instanțelor judecătorești* și într'un titlu de creanță, ori-cât de stil ar fi frasa: această creanță are puterea unei hotărîri judecătorești definitive, totuși nu se poate susține că titlul de creanță în sine a devenit o hotărîre judecătorească, pentru cuvîntul foarte simplu, că nu părțile pot da hotărîri ci instanțele judecătorești.

Dacă legiuitorul voia să impue la taxă și investirea cu formula executorie a titlurilor de creanță sau a actelor autentice în genere, nu avea de cât să o spue. A decide alt-fel ar fi să asimilăm actele autentice, hotărîrilor judecătorești, iar din punctul de vedere al legii timbrului să aplicăm taxe prin analogie, lucru ce nu'l putem face în materie de impositie.

Să nu se zică cum că părțile într'un titlu de creanță au asimilat acel titlu cu o hotărîre prin frasa că această creanță va avea puterea unei hotărîri judecătorești și se va investi cu formula executorie; căci atunci ar urma să impunem la taxă pe cele care menționează, această clausă și să scutim pe cele-l'alte. Or, aceasta este inadmisibil.

Nu voința părților are să decidă în materie de impositie ci camerile legiuitoare.

Conchidem dar, că în cât privește interpretarea § 31 de sub art. 22, cea mai în spiritul și litera legii, este aceia care supune la taxă numai formula executorie a hotărîrilor instanțelor judecătorești.

Tot în această ordine de idei se întrebă dacă cererea de investire cu formula executorie a unei cărți de judecată făcută la tribunal, după ce s'a respins apelul și s'a confirmat acea carte de judecată, trebuie făcută pe timbru de 5 lei conform art. 22 § 31 sau numai pe timbru de 30 bani? Aci credem că dificultatea e mai mult aparentă. Art. 22 § 31 este categoric: trebuie supuse la taxa de 5 lei ori-ce cerere de investire cu formula executorie a hotărîrilor instanțelor judecătorești, afară de cărțile de judecată ale judecătorielor de ocol ori comunale. Or în apel la tribunal, că s'a respins apelul sau s'a reformat cartea de judecată, o hotărîre a tribunalului in-

tervine, și această hotărîre este pentru care se cere investirea cu formula executorie iar nici de cum a cărții de judecată, confirmată sau infirmată. Prin urmare asemenea cereri vor intra în previziunile art. 22 § 31.

Mai sunt și alte mici dificultăți asupra cărora vom reveni într'un număr viitor.

I. N. Cesărescu

Doctor în Drept din Paris, Avocat

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

CURTEA DE APEL DIN BORDEAUX, SECȚIA II

Audiența de la 21 Martie 1899

Președenția D-lui SAINT-AUBIN, Președinte

Guédon contra lui Tachet

Proprietate. — Sarcofagiū. — Medalii. — Vase. — Comoară. — Art. 716 Cod. civ. (649 C. civ. rom.).

Art. 716 Cod. civ. (649 Cod. rom.) califică de comoară (tesaur), spre a se împărți proprietatea ei pe din două între acel ce a descoperit-o și între proprietarul fondului, ori-ce lucru ascuns sau îngropat, descoperit prin un pur efect al întâmplărei, asupra căruia nimeni nu poate justifica proprietatea sa.

Expresiunea generală «lucru» cuprinde chiar un sarcofagiū (sieriū de piatră în care cei vechi depuneau corpurile morților) găsit într'un loc neconsacrat înmormântărilor, precum și vasele sau alte obiecte scumpe ce se îngropaū altă dată, ear nu numai obiectele de aur sau de argint, fără a se distinge, din cauza tăcerii legii, dacă aceste obiecte au sau nu o valoare comercială, descoperirea lor putend să aibă un interes archeologic sau artistic a căruia valoare variază după împrejurări.

Curtea,

Considerând că art. 716 Cod. civ. (649 Cod. rom.) califică de tesaur ori-ce lucru ascuns sau îngropat, descoperit prin singurul efect al întâmplărei, asupra căruia nimeni nu poate justifica proprietatea sa;

Considerând că expresiunea generală *lucru* cuprinde chiar sarcofagiile, medaliiile, vasele și alte obiecte de valoare, care se îngropaū altă dată, ear nu numai obiectele de aur sau de argint, fără a se distinge, din cauza tăcerii legii, dacă aceste obiecte au sau nu o valoare comercială, descoperirea lor putend să presinte un interes archeologic sau artistic, a căruia valoare variază după împrejurări; — Considerând că dacă s'a decis că un morment vechiū, descoperit într'un loc public consacrat înmormântărilor, sau într'o proprietate privată avend aceiași destinație particulară pentru o familie, care se găsește mai cu seamă într'un cavou zidit, nu poate fi considerat ca un lucru susceptibil de însușire, mormintele constituind niște fundațiuni pioase care scapă de sub imperiul regulilor ordinare ale dreptului de proprietate și pentru care legiuitorii tuturor timpurilor au edictat un drept excepțional, totuși această soluție nu mai este admisibilă de câte ori mormentul a fost descoperit într'un loc neconsacrat acestei destinații speciale; — Considerând că dificultatea la care a dat loc împărșeala între Guédon și

Tachet dispăre, fiind că acest din urmă cere a se lua act de declarația sa că este gata a lăsa adversarului său toate obiectele de metal și altele găsite în sarcofagi și că renunță la toate drepturile sale; — Considerând că apelantul cere a stabili că numitul Tachet a sustras o parte din obiectele găsite, însă această alegațiune este desmințită prin declarația funcționarului (*garde champêtre*) care a asistat la cercetarea făcută în cauză;

Pentru aceste motive, infirmând sentința trib. din Cognac, hotărăște că sarcofagiul și obiectele găsite constituiesc un tezaur, asupra căruia apelantul are drepturi ca găsit, etc.

Din Pand. Périod, anul curent, 1900 (partea 1, pag. 27).

Observațiune. — Comoara este un lucru mișcător, *condita ab ignotis dominis mobilia*, dice legea unică, Cod., X, 15, *De thesauris* (1), de o valoare comercială (*pecunia*), fi chiar și de o mică însemnătate, ear nu numai *de mult pret*, după cum cere art. 527 din Codul Calimach (art. 398 C. austriac), precum bani, juvaere, petre scumpe și alte lucruri de o valoare oare care, ascuns, fie chiar de puțin timp, ear nu numai de cât *de mult*, după cum se cerea la Romani (2), sau îngropat, pe care nimene nu poate justifica că este proprietar. Când deci se știe a cui e lucrul ascuns, atunci el nu mai este o comoară: «Ear de nu vor fi lucruri vechi și stăpânul acestor lucruri se va cunoaște, dice Pravila lui Matei Basarab, și se va ști cine a fost, atunci cine va găsi acele lucruri, nu se va chema că a găsit comoară».

Din cuvântul *ascuns*, care figurează în text, rezultă că o comoară poate fi ascunsă nu numai în pământ, *in fundo, in solo*, după cum se exprimă legile romane, dar și într'o clădire, și chiar într'un lucru mișcător, de exemplu, în saltariul secret a unui scrin (3).

Lucrul care n'ar fi ascuns sau îngropat, ci s'ar afla numai pe fața pământului, n'ar fi deci o comoară, ci un lucru pierdut (4).

(1) Ast-fel, aurul sau argintul care s'ar găsi într'o mină, nu este o comoară, pentru că aceste metale fac parte integrantă (*pars fundi*) din locul în care se găsesc. Cpr. Demolombe, XIII, 36. Vezi și Bufnoir, *Propriété et Contrat* (Paris, 1900), p. 21.

(2) «*Thesaurus est vetus quaedam depositio pecuniae cuius non extat memoria, ut jam dominum non habeat*». L. 31, § 2, Dig., 41, 2, *De adq. rerum dominio*. «Comoară se chiamă aur, argint, banii cei vechi de demult, stăpânul a cui a fost să nu să cunoască cine a fost», dice Pravila lui M. Basarab (glava 89). Cpr. art. 527 Cod. Calimach (398 C. austriac), art. 984 Cod. german, etc. Astăzi, condiția vechimei e mai fiind prescrisă de lege, monezile, ori cât de noi ar fi, pot face obiectul unei comori. Laurent, VIII, 455. Demolombe, XIII, 40, etc.

(3) Demolombe, XIII, 34. Marcadé, III, 14. Mourlon, II, 12. Aubry et Rau, II, § 201, p. 369, nota 28 (ed. a V-a). — *Contră*. Laurent, VIII, 453.

(4) Laurent, *loco cit.* Demolombe, XIII, 33. Marcadé, III, 14.

Tot astfel, ornicul ce s'ar găsi cu ocaziunea curățirii unei latrine, n'ar avea caracterul unei comori, ci a unui obiect pierdut (5).

Legiuitorul definind comoara, mai cere încă ca ea să fie descoperită prin un pur efect al întâmplării, *non data ad hoc opera, sed fortuito*, după cum se exprimă § 39 din Instit., II, 1, sau *quocunq. casu, non studio perscrutandi*, după cum se exprimă legea unică Cod., X, 15, *De thesauris*; însă această condiție nu se referă de cât la atribuirea proprietății comoarei, așa în cât aceste cuvinte ar fi trebuit să se găsească în § 1 al art. 649, ear nu în § 2, care definește comoara, căci un lucru ar constitui o comoară, chiar dacă ar fi fost descoperit după anume cercetări și săpături. Art. 714 din Codul italian îndreaptă acest viciu de redacțiune, ear art. 984 din noul Cod german nu mai face mențiune de caracterul fortuit al descoperirii: «Dacă s'a descoperit un lucru care a rămas atât de mult ascuns, în cât nu se mai știe a cui este (*Schatz*), și dacă, în urma descoperirii, găsitorul și l'a însușit, acest lucru aparține pe jumătate găsitorului și pe jumătate proprietarului lucrului în care comoara era ascunsă».

La Romani, mai întâi, comoara aparținea Statului. Adrian modificând însă această stare de lucruri, atribue jumătate din comoară proprietarului fondului, iar cealaltă jumătate găsitorului: *dimidium domino soli, dimidium inventori*, soluțiune care a fost menținută de Justinian și care este în vigoare și astăzi (art. 649).

În Codul Caragea, comorile erau *domnești*, ca și în dreptul germanic, ca și în Anglia, unde și astăzi, comoara aparține Coroanei: «Comoarele câte se găsesc, dice Pravila lui Matei Basarab, toate le ia Domni, și numai ce dau cât se îndură oarece puțin lucru celui ce găsește, ear stăpânului celui cu locul nu i dau nimic».

După art. 529 din Codul Calimach (399 Cod. austriac, modificat prin decretul din 16 Iunie 1846), comoara se împărțea în trei de o potrivă părți, din care una se lua de stăpânire, alta de proprietarul locului, și a treia de către găsit, soluțiune care era admisă și în vechiul drept francez.

După Codul Calimach, acel care găsea o comoară pe locul său, lua deci două treimi, una ca proprietar al locului, iar cea-laltă ca găsit (art. 530, neexistent în Codul austriac).

Astăzi, comoara descoperită prin un pur efect al întâmplării de altul de cât de proprietarul fondului, aparține pe jumătate acestui proprietar, ear pe jumătate găsitorului.

(5) Demolombe, *loco cit.*, care citează în acest sens o sentință a trib. din Versailles, cu data din 16 April 1875.

Acel care nu are de cât un drept real asupra fondului, precum usuarul, usufructuarul, n'au nici un drept la comoară *jure soli*, adică cu titlu de proprietate, ci numai ca găsit: «Usufructuarul nu are nici un drept asupra comoarei găsite pe fondul grevat de usufruct», dice art. 511 din Codul austriac (art. 662 C. Calimach modificat în redacțiunea sa) ⁽⁶⁾.

Bezmanarul are însă drept la o parte din comoara găsită în fondul supus bezmanului, pentru că el are toate drepturile alipite de proprietatea acestui fond ⁽⁷⁾: «Și proprietarul folosirei, dice art. 1528 din Codul Calimach (399, 1143 Cod. austriac), se cuvine o parte din comoara găsită».

Superficiarul (proprietarul suprafeței) are de asemenea drept la comoara găsită în suprafața care este proprietatea sa, fără însă a avea asemenea drept asupra comoarei descoperită în fond ⁽⁸⁾: «Acel ce afară de *solarium* nu dă nimic mai mult proprietarului locului, dice art. 1532 din Codul Calimach (art. 1147 C. austriac), poate să ceară numai folosirea d'asupra feței locului, adică de la copaci, răsaduri și zidiri și o parte din comoara găsită de densul aproape de fața pământului; ear din comoara mai adânc găsită și minerale nimic nu i se cuvine».

Principiile generale asupra comoarei fiind astfel expuse, să examinăm acum în puține cuvinte soluția admisă de Curtea din Bordeaux prin decizia mai sus reprodusă, care este contrară unei deciziuni anterioare a aceleiași Curți din 6 August 1806 ⁽⁹⁾.

Decisia din 1899, admitând soluția dată de Demolombe (XIII, 37), pune în principiu că mormintele antice și obiectele de valoare aflătoare în ele, constituiesc o comoară, mai cu seamă când sunt descoperite într'un loc nedestinat la înmormântări.

Această soluție este cu desăvârșire inadmisibilă, pentru că lucrurile despre care este vorba, chiar dacă ar fi găsite într'o proprietate privată, care nu are nici o destinație specială, au fost îngropate cu intențiunea ca să rămâe deapurarea în pământ, ear nu cu scopul ca să fie când-va scoase de acolo. «Mormântul, dice Laurent (VIII, 454), este prin esența sa un lucru afară din comerț, fiind că el este menit a rămânea în pământ. Comoara este din contra depusă în fond cu sco-

pul de a fi scoasă mai târziu; este deci cu neputință de a considera un mormânt ca o comoară».

În fine, vom termina această adnotație prin următoarea observațiune: Astăzi, ori-ce mijloace sunt permise pentru a descoperi o comoară, pe când art. 532 din Codul Calimach (400 austriac modificat), oprea întrebuintarea de *fapte necuvinicioase*, și prin aceste fapte se înțelegea farmecele care se făceau de oamenii proști și lesne credători ⁽¹⁰⁾. «Cel ce va găsi comoară cu vrăji și cu draci, aceluia nimic să nu i se dea, ci să iea tot Domnia», dice Pravila lui M. Basarab.

D. Alexandresco

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 23 Februarie 1900

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Ministerul Finanțelor cu C. Gh. Neniță

Revisuire. — Contravențiunii la legea timbrului. — Dacă hotăririle date de tribunale se pot ataca pe calea revisuirii. — (Art. 57 și 57 bis din legea timbrului, art. 291 Pr. civilă).

In materie de contravențiunii la legea timbrului, hotăririle pronunțate de tribunale nu pot fi atacate pe calea revisuirii.

Decisiunea 82/900. — Respins recursul făcut de Ministerul Financelor contra sentinței tribunalului Tecuci No. 8/99, dată în proces cu C. G. Neniță

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut de d-l președinte Gr. Lahovari;

Pe d-l avocat D. R. Ștefănescu din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare, lipsind întimatul.

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere și violarea art. 154 combinat cu art. 291 din Procedura civilă, interpretat prin legea din 1885.

«Statul are dreptul să ceară revizuirea unei sentințe ori când ar putea să probeze că cei însărcinați a-l apăra, nu l'au apărat, sau nu l'au apărat suficient, fără ca legiuitorul să ceară alt-ceva de cât dovada că în adevăr nu a fost apărat.

«Tribunalul Tecuci, respingând ca neadmisibilă cererea de revisuire, făcută de Stat, violează dispozițiile acestor texte de lege, și comite un exces de putere, întru cât de și legea timbrului, nu vorbește nimic despre acest drept de revizuire, și dar el există în favoarea părților în mod virtual în baza principiului că un drept există ori de câte ori o lege nu l'interzice».

⁽⁶⁾ «Auf einen Schatz, welcher in dem zur Fruchtniessung bestimmten Grunde gefunden wird, der Fruchtniesser hat keinen Anspruch». Dispoziții identice se găsesc în Codul german (art. 1040), în Codul olandez (art. 824), etc. Cpr. și art. 495 Cod italian.

⁽⁷⁾ Cpr. Laurent, VIII, 377.

⁽⁸⁾ Cpr. Laurent VIII, 428.

⁽⁹⁾ Vezi Répert. Dalloz, v° *Propriété*, 189.

⁽¹⁰⁾ Și la Romani, farmecele erau oprite ca mijloace de a găsi o comoară: «Sine sceleratis, ac puniendis sacrificiis, aut alia qualibet arte legibus odiosa» (L. unică, Cod., X, 15, *De thesauris*). Și în dreptul vechiu fr., comoara descoperită prin arta magică, se cuvenea în întregimea ei Regelui său boerului (*au seigneur haut justiceir*). Cpr. Demolombe, XIII, 42.

Având în vedere că cesiunea dedusă în judecata acestei Curți, prin recursul de față, este aceea de a se ști dacă în materie de contravenție la legea timbrului, hotărârile pronunțate de tribunale, pot sau nu fi atacate de Stat, pe cale de revisuire, în baza art. 291 Pr. civilă;

Considerând că în ce privește contravențiunile la legea timbrului, pentru cuvinte de celeritate ce comportă materia fiscală, legiuitorul a creiat o procedură specială și sumară, admitând ca mijloc pentru anularea proceselor-verbale de constatarea contravențiunilor dreptul de apel la tribunal, în termen de 10 zile de la data notificării procesului-verbal, aprobat de Minister (art. 57 din legea timbrului) și recursul în cașiune în termen de o lună de la data sentinței tribunalului (art. 57 bis din aceeași lege);

Considerând că într-o lege specială, care are procedura ei proprie nu se pot admite prin interpretare, alte căi pentru reformarea sau retractarea hotărârilor, date în baza unei asemenea legi, de cât acelea anume create prin acea lege specială;

Că un mijloc extraordinar de atacarea unei hotărâri, cum este revizuirea nu poate fi admis de cât atunci când este în mod expres acordat prin lege. Și cum acest mijloc, nu este prevăzut prin legea timbrului nu poate fi admisibil în materie de contravenție, la această lege;

Că ast-fel fiind, cu drept cuvânt și făcând o bună aplicațiune a legii, a judecat tribunalul Tecuci, declarând prin sentința supusă azi recursului, inadmisibilă cererea de revisuire făcută de Stat în contra sentinței aceluiași tribunal cu No. 282/99, prin care, după apelul făcut de C. Gh. Neniță, intimat azi în recurs, s'a redus amenda la care fusese condamnat prin procesul verbal de contravenție de la 1269 lei la 1070 lei;

Că, prin urmare, mijlocul de casare invocat, fiind neîntemeiat, cată a fi respins ca atare;

Pentru aceste motive, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 16 Februarie 1900

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Procurorul general al Inaltei Curți de Casație în cauza lui V. Gheorghiu și alții

Competință. — Regulament de competență. — Contravențiunii la legea firmelor. — (Art. 525 Pr. pen.; art. 9 și 381 Codul penal; art. 22 din legea firmelor).

Judecătoriale de pace sunt competente a judeca toate contravențiunile polițienești prevăzute de Codul penal sau de legi speciale, când se pedepsesc în limitele și conform Codului penal.

Ast-fel, contravențiunile la legea firmelor pedep-sindu-se cu o pedeapsă mai mare de cât prevede codul pentru contravențiunii, asemenea contravențiunii sunt de competența tribunalelor corecționale a fi judecate.

Decisiunea 144/900. — Pronunțarea unui regulament de competență, după cererea d-lui procuror general al acestei Curți, în cauza lui Gheorghiu și alții.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauza de d-nul consilier G. P. Petrescu.

Pe d-nul procuror general D. Alexandresco în con-cluziuni;

Deliberând,

Având în vedere că Vasile Gheorghiu, Ion Velicescu, Corona Mihalache și Vasile Ionescu, fiind dați în ju-decată, pentru că exercitați comerțul fără a fi cerut

înscriserea firmelor, judele ocolului Dorohoi prin cartea de judecată cu No. 1250/99, 10/900, 19/900, și-a declinat competența de a-i judeca pe motiv că din combinația dispozițiilor art. 1, 9, 381 și următorii din C. penal, rezultă că ori ce infracțiune pedepsită cu o amendă mai mare de 25 lei, nu poate constitui o contravenție în sensul cărței III C. penal, de la care principiu nu se deroagă de cât pentru casurile prevăzute de art. 69 din legea judecătorilor de ocoale;

Că tribunalul Dorohoi prin sentințele No. 1709/99, 159/99 și 384/99 la rândul său și-a declinat de asemenea competența pe motiv că legea judecătorilor de ocoale din 1895 prin art. 69 dă în competența acelor judecă-torii, contravențiunile de ori-ce natură și din ori-ce lege ar decurge, iar art. 125, din aceeași lege abrogând în mod expres toate legile și regulamentele care vor fi contrare acestei legi, se găsește astă-zi desființată dispozițiunea din legea firmelor, care dă în competența tribunalelor ca prima instanță, d'a judeca infracțiunile săvârșite la această lege, și care intră în competența judelei de ocol de a le judeca, potrivit art. 69 din legea organică a judecătorilor de ocoale;

Că ambele hotărâri rămânând definitive, și cursul justiției fiind întrerupt, această înaltă Curte este che-mată, a stabili un regulament de competență;

Considerând că rezultă din dispozițiunile art. 9 și 381 și următorii din Cod. penal, că pedepsele pentru contravențiunii, sunt închisoare polițienească, până la 15 zile, și amendă până la 25 lei;

Considerând că, în specie, după art. 22 din legea în-scrierei firmelor, infracțiunile la acea lege se pedep-sește cu amendă de la 25 până la 1000 lei;

Considerând că dacă legiuitorul prin art. 69 din legea judecătorilor de pace, a dat în competența acestor in-stanțe toate contravențiunile a înțeles a se referi numai la contravențiunile polițienești, prevăzute de Codul penal sau de legi speciale când aceste contra-vențiunii se pedepsesc în limitele și conform Codului penal;

Considerând că ast-fel fiind, și întru cât, pedeapsa pre-văzută de art. 22 din legea pentru înscrierea firmelor este amenda de la 25 până la 1000 lei, adică mult mai mare de cât cea prevăzută de la art. 385 al. 9 din Co-dul penal, iar pe de altă parte acea lege, nearătând instanța judecătorească ce are a judeca contravențiu-nile la acea lege, este învederat că faptul imputat con-travenienților, că a exercitat comerțu fără ași înscrie firmele lor, este de competența tribunalului de a judeca.

Pentru aceste motive, Curtea, de acord cu d-l procuror general, D. Alexandresco, regulând competența, trimite afacerea spre a se judeca de tribunalul Do-rohoi.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, SECȚIA II

Audiența de la 2 Februarie 1900

Președinția D-lui A. L. D. DOBRICEANU, Consilier
Decisiunea civilă No. 20

Elisabeta I. Stănescu și Maria I. Tabacovici cu Ion Popescu

Sucesiune. — Moștenire deschisă sub Codul Caragea. — Legea după care se regulează.

Sucesiune. — Moștenire sub Codul Caragea. — Feciori și fete rămasi pe urma decedatului. — Dreptul feciorilor a moșteni singuri bunurile agonisite de părintele lor. — Dreptul fetelor de a fi înzestrate și măritate de frații lor. — Dacă puteau cere a fi înzestrate când se mărita ele singure. — Dacă acest drept trece și la moștenitorii su-rorilor. — (Art. 13 de la zestre și art. 17 de la moșteniri, din Codul Caragea).

1) Moștenire deschisă sub Codul Caragea se re-gulează după acea legiuire.

2) Asemănat art. 13 de la zestre, și art. 17,

litera c, de la moșteniri, din legiuirea Caragea, în cas când moare părintele, lăsând feciori și fete, de vor fi fetele neînzestrate, datorii sunt feciorii să le înzestreze chiar cu din avutul lor propriu, și să le mărite după bărbați de potriua și cinstea lor.

De aci rezultă că surorile aveau un drept de a cere a fi înzestrate de către frații lor, ori de câte ori nu fuseseră căsătorite și înzestrare de densesi, ci se căsătoriseră singure.

3) Drepturile ce surorile aveau, după Codul Caragea, contra fraților de a le căsători și înzestra, sunt drepturi personale ce nu trec la moștenitorii surorilor, datorii fraților de a înzestra pe surorile nefiind de cât accesoriul unei datorii morale, care nu există de cât în privința surorilor, iar nu și a moștenitorilor lor.

S'au ascultat: d-l avocat C. Cernescu în susținerea apelurilor, precum și d-l avocat I. Polizu, în combateri.

Curtea delibărând,

Asupra apelurilor făcute de Maria I. Tabacovici și Elisabeta I. Stănescu cu autorizațiunea soțului în contra sentinței trib. Ilfov, secția I cu No. 238 din 21 Martie 1898;

Ascultând pe apelanți și pe intimatul Ion Popescu, vedând și concluziunile lor scrise;

Ascultând pe d-l procuror;

1) Având în vedere că trib. prin menționata sentință: a admis acțiunea în revendicare a lui Ion Popescu contra mamei și surorii sale, Margareta Popescu și Maria I. Tabacovici spre a-i delasa imobilul situat în București strada Modestiei No. 9 la care singur ar avea dreptul, părintele său Arton, fiind decedat sub legislațiunea Caragea;

2) A respins acțiunea reconvențională a Mariei I. Tabacovici prin care cerea ca Ion Popescu să i plătească 10000 lei valoarea zestreii pe care densusul ca frate și unic moștenitor era obligat a i-o constitui la căsătorie;

3) A respins asemenea intervenția făcută de Elisabeta I. Stănescu fca și moștenitoarea defunctei Elisabeta I. Artonovici, care avea de scop a se condamna Ion Popescu la aceeași sumă de 10000 lei valoarea zestreii pe care acesta era dator să o constituie surorii sale Elisabeta Artonovici la căsătorie;

Având în vedere că în contra acestei sentințe n'a făcut apel de cât Maria I. Tabacovici și Elisabeta I. Stănescu.

În ce privește apelul Mariei I. Tabacovici:

Având în vedere că este necontestat că preotul Arton a decedat în anul 1857 lăsând pe urma sa un băiat și 2 fete, Ion Popescu, Maria I. Tabacovici și decedata Elisabeta Artonovici ale cărei drepturi le invocă astăzi fca sa Elisabeta I. Stănescu;

Că prin urmare autorul comun fiind decedat sub imperiul Cod Caragea drepturile apelanților și ale intimatului cată a se regula după dispozițiunile acestui Codice;

Având în vedere art. 13 de la zestre și art. 16 lit. c. de la moștenire din zisa legiuire;

Considerând că aceste articole prescrie că, în cazul când moare părintele, lăsând feciori și fete, numai feciorii moștenesc, iar pe fete, de vor fi neînzestrate, datorii sunt să le înzestreze chiar din avutul lor propriu și să le mărite după bărbați de potriua și cinstea lor;

Că, din aceste articole rezultă că legea Caragea a impus fraților o dublă obligațiune, adică de a înzestra și căsători densesii pe surorile lor, iar nu de a se căsători cle singure și cu modul acesta frații se scapă

de ambele obligațiuni ce le erau puse de legiuitorul Caragea tocmai în vedere că le acordă întreaga moștenire și să lase pe surorile în miserie în contra protecțiunei ce legiuitorul voise a le face fiind mai slabe și în legătură de sînge;

Că ast-fel fiind, din chiar litera legii Caragea, reese că surorile aveau un drept de a cere a fi înzestrate de către frații lor, de câte ori nu fuseseră căsătorite și înzestrate de densesii;

Considerând, în speță, că este necontestat că apelanta Maria I. Tabacovici s'a căsătorit ia singură în 1892 fără să fi fost înzestrată de fratele său intimatul Ion Popescu;

Că prin urmare acesta urmează a i plăti o sumă de bani valoarea zestreii ce trebuia să i-o constituie la căsătorie conform legislațiunei anterioare;

Că în privința quantumului acestei sume, Curtea fiind compt de averea și pozițiunea socială a lui Ion Popescu, apreciind găsește că suma la care apelanta are dreptul ca zestre este de două mii lei la care urmează a fi condamnat intimatul;

Având în vedere că Ioan Popescu, nu poate opune în compensațiune apelantei chirriile ce aceasta ar datora pe timp de 20 ani cât a locuit în casa părintească ce se revendică, de oare-ce, după cum rezultă din sentința apelată aceste chirrii au fost cerute la prima instanță de intimat și tribunalul i le-a respus, fără ca densusul să fi făcut apel, ast-fel în cât, aceste chirrii nu se mai pot discuta la Curte;

Că, ast-fel, cererea reconvențională și decii apelul Mariei I. Tabacovici sunt fondate în parte;

În ce privește apelul Elisabetei I. Stănescu:

Considerând că drepturile ce surorile i aveau după citatele articole din Codul Caragea contra fraților de ale căsători și înzestra este un drept personal care nu trecea la moștenitorii surorilor, datorii fraților de a înzestra pe surorile nefiind de cât accesoriul unei datorii morale, care nu există de cât în privința surorilor, iar nu și a moștenitorilor lor;

Că, prin urmare, în speță, apelanta Elisabeta I. Stănescu nu poate exercita contra lui Ioan Popescu un drept care aparține exclusiv decedatei sale mume Elisabeta Artonovici;

Că ast-fel intervențiunea și decii apelul său sunt nefondate;

Pentru aceste motive, Curtea, admite în parte apelul făcut de Maria I. Tabacovici în contra sentinței trib. Ilfov, secția I, cu No. 238, reformează acea sentință;

Condamnă pe Ioan Popescu să plătească Mariei I. Tabacovici suma de două mii lei.

Respinge apelul Elisabetei I. Stănescu contra aceluiași sentințe.

Menține cele lalte dispozițiuni din sentința apelată.

(ss) D D. Dobriceanu, V. Bossy, N. Budișteanu.

CURTEA DE APEL din BUCUREȘTI, Secția II

Audiența de la 12 Noembre 1899

Președenția D-lui AT. C. KIVU, Președinte

Deciziunea comercială No. 79

A. Jacques cu G. G. Pătulescu și D. Georgescu

Cambie. — Acțiune cambială. — Prescripțiune. — Interruperea prescripțiunei. — Faliment. — (Art. 282, 946 și 949 Cod comercial; art. 1865 Cod civil).

Cambie. — Acțiune cambială. — Faliment. — Girant. — Protest. — Necomunicarea protestului către girant. — Dacă acesta se poate opone la plată. — Falimentul girantului. — Verificare. — Autoritatea lucrului judecat. — Când se aplică. — (Art. 342, 345, 347, 350 și 825 Codul comercial).

1) Acțiunile ce derivă din cambii se prescriu prin trecere de cincî ani, termen ce începe să curgă din ziua

scadenței obligațiunei său din ultima și a termenului prevăzut de art. 262 din Codul comercial.

Chemarea însă în judecată a debitorului cambiei, și mai cu seamă starea sa de faliment, sunt acte juridice de natură a întrerupe o prescripțiune extincțivă ce începuse a curge în favoarea debitorului, întrerupere care ține atât cât ține și starea de faliment.

Asf-fel, acțiunea cambială nu este prescrișă când de la închiderea falimentului debitorului cambiei și până la chemarea sa în judecată pentru plata acelei cambii, nu a trecut cinci ani.

2) Girantul unei cambii nu se poate opune la plata ei pe motiv că posesorul cambiei nu i-a comunicat protestul și nici a făcut acțiune în termen de 15 zile de la protest, când se constată că girantul a fost căzut în stare de faliment și când creditorul uzând pe calea verificărei, și-a verificat creanța sa înainte de a expira cele 15 zile, fiindu-i admisă fără contestație la masa falimentului, și când sindicul, care reprezintă interesele falimentului, nu a usat de acțiunea de regres.

De asemenea, din faptul că creditorul, posesorul cambiei, a fost verificat și admis la masa falimentului emitentului și girantului, nu se poate invoca cu succes autoritatea lucrului judecat, trasă din procesul-verbal de verificare, căci acest proces-verbal constituie titlu numai pentru timpul cât țin operațiunile falimentului și creditorul care n'a fost plătit de loc, prin faptul că a fost verificat nu și-a pierdut ca pe cale ordinară să urmărească pe debitorul falit care a dobândit avere.

S'a ascultat: d-l avocat Em. Pantazi, din partea apelantului A. Jacques, precum și d-l avocat I. Dă-răscu, din partea intimaților G. G. Pătulescu și D. Georgescu.

Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de către A. Jacques în contra sentinței cu No. 2465/98 a tribunalului Ilfov, secția comercială;

Având în vedere susținerile părților și actele prezentate;

Având în vedere că, din sentința apelată și din debaterii rezultă că A. Jacques, reclamant la prima instanță, prin acțiunea ce a introdus în justiție, a cerut ca Gh. Pătulescu și Dimitrie Georgescu să fie condamnați ca solidaricește să 'i plătească suma de 2000 lei cu procente, cheltueli de judecată și de urmărire;

Având în vedere că, în dovedirea pretențiunilor sale, A. Jacques a prezentat atât înaintea primei instanțe, cât și în apel, o cambie, în valoare de 2000 lei cu data «București 16 August 1891 și cu scadența de 16 Octombrie 1891» semnată de Gh. Pătulescu ca emitent, în ordinul lui D. Georgescu și transmisă de acesta prin gir, în ordinul lui A. Jacques;

Având în vedere că, intimații se opun la plată și invoacă în prima linie, că acțiunea cambială este prescrișă, întru cât de la scadența și până la 13 Aprilie 1898, când au fost chemați în judecată, au trecut mai mult de 5 ani;

Considerând că acțiunile ce derivă din cambii, conform dispozițiunilor art. 949 Cod comercial, se prescriu prin trecerea de 5 ani, termen care începe să curgă din ziua scadenței obligațiunei său din ultima și a termenului, prevăzut de art. 282 din Cod comercial;

Considerând însă că, în speță, din procesul verbal de verificarea creanțelor falitului D. Georgescu, încheiat de judecătorul comisar, în ziua de 28 Octombrie 1891, din petițiunea adresată tribunalului de comerț în ziua de 19 Octombrie 1891, prin care se cere declararea în stare de faliment a debitorului Gh. Pătulescu și din cele-l'alte acte prezentate de apelant se constată

că la câte-va zile după scadența poliței, ambii coobligați Gh. Pătulescu și Dimitrie Georgescu erau în stare de faliment;

Considerând că, conform dispozițiunilor art. 946 Cod comercial combinate cu acela al art. 1865 Cod civil, chemarea în judecată și mai cu seamă starea de faliment sunt acte juridice de natură a întrerupe o prescripțiune extincțivă, ce începuse a curge în favoarea debitorului, întrerupere care ține atât cât ține și starea de faliment; ast-fel că prescripțiunea nu s'a împlinit, fiind-că de la închiderea falimentului și până la chemarea în judecată nu au trecut 5 ani;

Având în vedere că, intimatul Dimitrie Georgescu a invocat și motivul că A. Jacques nu are acțiunea, în ceia ce'l privește, fiind-că nu s'a conformat dispozițiunilor art. 342, 345, 347 și 350 din Cod comercial;

Considerând că, în fapt, este exact că creditorul A. Jacques nu a comunicat lui D. Georgescu protestul, nici a făcut acțiune în termen de 15 zile de la protest, cum dispune articolele sus menționate;

Considerând însă că, Dimitrie Georgescu, căzut fiind în stare de faliment, creditorul a usat de calea verificărei, care îi este deschisă în timpul operațiunilor falimentului și în ziua de 28 Octombrie 1891, adică înainte de a expira cele 15 zile prevăzute în art. 345 și 347 din Cod comercial a fost, fără contestațiune, verificat și admis la masa acestui faliment, ast-fel că sindicul care reprezintă interesele falitului era în măsură de a exercita acțiunea de regres, decî motivul este neîntemeiat;

Considerând că, deși A. Jacques a fost verificat și admis la masa falimentelor ambilor coobligați, nu se poate invoca cu succes nici autoritatea lucrului judecat, trasă din procesul verbal de verificarea creanțelor, căci acel proces verbal constituie titlu numai pentru timpul cât țin operațiunile falimentului; Că creditorul care nu a fost plătit de cât în părți său care nu a fost plătit de loc, prin faptul că a fost verificat nu și a pierdut cătuși de puțin dreptul, pe care i-l conferă art. 825 Cod comercial, ca, pe cale ordinară, să urmărească pe debitorul falit, care a dobândit avere; Că a admite sistemul contrariu, ar fi a introduce un nou mod de stingerea obligațiunilor;

Pentru aceste motive redactate de d-l consilier D. Giuvanu, admite apelul făcut de A. Jacques în contra sentinței cu No. 2465/98 a tribunalului Ilfov, secția comercială și condamnă pe Gh. Pătulescu, ca acceptant și Dimitrie Georgescu, ca girant, să plătească în mod solidar apelantului suma de două mii lei.

(ss) At. C. Kivu, M. Paleologu, D. Giuvanu, C. G. Dâmboviceanu.

TRIBUNALUL ILFOV, SECȚIA II

Audiența de la 26 Noembrie 1899

Președenția D-lui TH. POPPESCU-CUDALBU, Judecător

Sentința civilă No. 898.

Emil A. Frunzescu cu C. A. Economu

Locațiune.—Contract de închiriere făcut pe mai mult de trei ani.—Transcripțiune.—Lipsa ei.—Dacă contractul poate fi opozabil terțiilor.—Resiliere.—(Art. 724 și 1401 Codul civil).

Contractele de închiriere pe o perioadă mai lungă de trei ani, sunt supuse formalității transcripțiunei, și neîndeplinirea acestei formalități are de efect a face ca contractul să nu poată fi opozabil celor de al treilea, și prin urmare, în acest caz, locațiunea este fără existență legală față de terți, și aceasta pentru toată durata locațiunei, ast-fel că nu poate fi opozabil terțiilor pentru cei d'intâriu trei ani, și neopozabil pentru timpul ce trece peste acești trei ani.

Așa dar, cumpărătorul unui imobil este în drept a cere și obține resilierea contractului de locațiune al aceluși imobil când acel contract este făcut pe o durată mai lungă de trei ani și nu este transcris.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere acțiunea intentată de d-l Emil A. Frunzescu prin petițiunea înreg. la No. 25820/99, prin care, în calitatea de achisitor, adjudecatar al imobilului din București, strada Polonă No. 21, cere pe baza art. 724 Pr. civ. 1020 și 1021 C. civ. resilierea contractului de locațiune intervenit între fostul proprietar al menționatului imobil și d-l C. A. Economu, pentru închirierea caselor din str. Polonă No. 21, pe timp de patru ani și jumătate, curgători de la 26 Octombrie 1897 și până la 23 Aprilie 1902; mai cerând și daune și cheltueli de judecată;

Având în vedere concluziunile puse de părți în instanță, prin care reclamantul dezvoltând și complectând motivele acțiunii sale, cere resilierea contractului și pentru neîndeplinirea prescripțiilor art. 506 Pr. civ. și pentru negarnisirea imobilului cu mobile suficiente (conf. art. 1446 C. civ.) iar defendorul, recunoscând faptele articulate de reclamant, depune pe masa tribunalului spre a se remite reclamantului două chitanțe de plata foncierei și o recipisă a casei de depuneri și consemnațiuni, constatând un deposit al ordinului reclamantului și carii împreună cu plata foncierei formează rata de locațiune, devenită exigibilă la 26 Octombrie 1899, și cere respectarea contractului său de închiriere în virtutea art. 1441 C. civ. susținând că nu se găsește în condițiunile art. 1446 C. civ.;

Având în vedere interogatorul făcut defendorului în instanță și actele aflătoare la dosar;

Considerând că defendorul după cum el însuși recunoaște trebuia să plătească conform convențiunei în virtutea căreia ocupă casele o rată în sumă de lei 750 la 26 Octombrie 1899, că de și a fost pus în întârziere de reclamant prin somațiune în regulă, n'a achitat rata datorită, că spre justificarea sa, defendorul arată că societatea creditului funciar urban, care fusese pusă în posesiunea imobilului nu și modificase încă la 26 Octombrie, trecerea proprietății aceluși imobil către reclamant, că ast-fel fiind lucrurile și având în vedere că defendorul depune pe masa tribunalului recipisa casei de depuneri și consemnațiuni No. 89646 în valoare de lei 692 bani 25 și chitanțele de plata foncierei No. 11085 și 9313,99, care împreună însumează lei 750, valoarea ratei datorită, tribunalul apreciind găsește, că nu trebuie a se admite resilierea contractului pentru această întârziere a plății;

Considerând că reclamantul cere resilierea contractului și pe motiv că defendorul nu a garnisit casa cu mobilă suficientă spre a asigura plata chiriei și având în vedere că defendorul interogat în instanță, a declarat că ce are în casă poate să valoreze de la una mie până la una mie cinci sute lei, tribunalul apreciind găsește că asemenea mobilă este suficientă pentru a garanta plata chiriei de oare-ce în speță, chiria să plătește trimestrial și e suficient ca mobilă să garanteze plata unei rate (750 lei), că prin urmare nici acest motiv de resiliere nu trebuie a se admite;

Având în vedere pe de altă parte că reclamantul, prevalându-se de art. 724 Pr. civ., cere a se ordona evacuarea imobilului pe motivul că contractul de închiriere intervenit între defendor și fostul proprietar nu 'i este opozabil, cu atât mai mult cu cât, după publicațiunile făcute în conformitate cu art. 506 Pr. civilă defendorul nu s'a înfățișat spre a și valorifica dreptul său;

Având în vedere că defendorul ocupă imobilul din strada Polonă No. 21, pe baza unui contract de închiriere sub semnătură privată, intervenit între dânsul și fostul proprietar N. Paplica, înregistrat la casieria

Ilfov sub No. 263 din 22 Ianuarie 1898; că prin acest contract imobilul menționat este închiriat defendorului C. A. Economu pe timp de patru ani și jumătate, curgători de la 26 Octombrie 1897 și până la 23 Aprilie 1902;

Considerând că prin art. 724 Pr. civ., contractele de închiriere pe o perioadă mai lungă de trei ani, sunt supuse formalității transcripțiunei și că ne-îndeplinirea acestei formalități are de efect a face ca contractul să nu poată fi opozabil celor de al treilea și prin urmare în acest caz locațiunea este fără existență legală față de terți;

Considerând că în zadar s'ar susține, pe baza art. 1401 C. civ., că contractul de locațiune pe un termen mai lung de trei ani, netranscris, ar trebui să fie opozabil terților pe termen de trei ani, pentru care or-ice locațiune este în principiu opozabilă cumpărătorului, cu alte cuvinte că contractul de locațiune pe o perioadă mai lungă de trei ani ne-transcris conform legii este reductibil față de terțele persoane la trei ani—și le poate fi opus pe baza art. 1401 C. c., căci aceasta ar însemna a admite că același act este în parte inexistent și în parte existent, față de aceleași persoane și o asemenea excepțiune la principiile generale ale obligațiunilor nu se poate crea pe cale de simplă interpretare, fără un text expres de lege;

Considerând că legiuitorul român, care a găsit în legiurile de care s'a servit (în textul francez și cel Belgian precum și în codul Caragea partea III, cap. IV art. 26) regula aceasta a reductibilității, s'a ferit de a consacra și prin aceasta a manifestat destul de clar voința sa de a nu admite acest sistem, că de oare-ce prin art. 724 Pr. civ. se impune formalitatea transcrierei ca condiție a opozabilității contra actului față de terți, fără a se face nici o distincțiune, urmează ca conform regulii generale din această materie, lipsa transcrierei are de efect, a face să rămăie în totul fără nici o putere față de terți, contractul respectiv;

Având în vedere că partea reclamantă cere resilierea contractului cu începere de la 23 Aprilie 1900, de oare-ce examinia Sf. Dumitru-Sf. Gheorghe 1900, e deja începută;

Având în vedere și cererea de daune făcută de reclamant și considerând că reclamantul nu o dovedește cu nimic și deci urmează a fi respinsă.

Admite acțiunea și resiliază contractul.

(ss) Th. Popescu Gudalbu, G. G. Mironescu.

INFORMAȚIUNI

Ne grăbim a aduce mulțumiri tutulor d-lor Greșier și Portărei ai tribunalelor și Curților din țară, cari au contribuit la desfacerea legii asupra taxelor de timbru și înregistrare. Rugăm în același timp pe toate persoanele cărora am trimis această lege spre vânzare și le-au vândut să ne trimită costul lor; iar pe cei cari au desfăcut deja exemplarele trimise și ne-au înaintat costul, să ne răspundă dacă mai au nevoie de vre-un număr oare care de exemplare spre a le trimite.

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Noua Lege asupra taxelor de timbru și înregistrare cu explicații parlamentare, jurisprudență și index alfabetic de Ion N. Cesărescu, Doctor în drept din Paris, avocat, Prețul: lei 2 broșat, 2,75 legat în pânză, lei 3,50 în piele flexibilă elegant. De vânzare la Tipografia Ziarului Curierul Judiciar, București str. Carol 19. Se expediază contra valoare: mandat postal timbre sau mărci postale, plus o marcă de 15 bani pentru port.